

Kerstavond 21.00 uur

Inleiding

We zijn deze heilige kerstnacht bij elkaar
In de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest amen.

Hartelijk welkom u allen vanavond op kraambezoek.

Wat fijn dat u er bent vanavond.

Ook u thuis, wat fijn dat u zo toch kan meevieren.

We zijn met u verbonden deze kerstnacht.

Welkom iedereen deze nacht rond het wiegje, nou ja, wiegje...,
van ons pasgeboren kindje Jezus Emmanuel.

Om dit Kind draait het vanavond.

Is het geen prachtkindje? We hebben ons kindje mooie namen gegeven:

Jezus, is zijn eerste naam, Jezus betekent *God redt*.

En zijn tweede naam is Emmanuel, wat betekent *God met ons*.

Ja, Jezus Emmanuel heet dit kindje

God redt, want God is met ons.

Mooie namen, we zijn er zeer content mee. En het is een klein wonder, deze mensenzoon, een klein wonder dat ons als vanzelf weer opnieuw naar de wereld laat kijken, vol verwondering, vol verbazing, om al die kleine mooie dingen die er te zien zijn.

Maar enige schrik bevangt ons ook, want we zien dat er meer is dan alleen die kleine mooie dingen. Zelfs kinderoogen zien tegenwoordig zo vaak wat ze niet zouden moeten zien, kinderoren horen wat ze niet zouden moeten horen.

En dan de toekomst van dit kindje... Wat zal dit kindje, zo klein nog, allemaal nog moeten aanzien in onze wereld? En tegelijk geldt:

Alleen een kind kan ons helpen open en eerlijk naar de toekomst te kijken: dit Kind, Jezus Emmanuel en elk ander kind dat wij in ons hart sluiten. Worden we stil om de kinderstemmen te kunnen horen die ons vragen om toekomst...

OVERWEGING

Misschien heb ik u een verkeerde indruk gegeven. Misschien heb ik de indruk gewekt dat dit prachtige kindje, Jezus Emmanuel, mijn kindje is.

Dat is niet zo. Jezus Emmanuel is niet mijn zoon. Hij is de mensenzoon, Zoon van alle mensen.

Hij is het vluchtelingkind van Ahmed en Aisha,

het kind geboren in ballingschap van Svetlana en Andrei

dat zijn vader nog nooit heeft gezien omdat die thuis vecht in de oorlog.

Hij is het blinde dochttertje van Swen en Ilonka

en het te vroeg geboren kindje van Hassan en Fatma,

Hij heeft Eskimo ouders en Indianenouders,

een Indiase moeder en een Filipijnse vader.

Dit kindje is een mensenzoon, geboren in sloppen en villa's, in ijzig koude huizen en in snikhete hutten. Hij is een mensenzoon, maar bovenal is Hij God's Zoon, want God is met ons, daar waar wij, mensen zijn, vooral daar waar de mensen in nood zijn.

Maar wat loop ik dan rond te sjouwen met dit kindje als hij niet van mij is? En waarom ben ik zo blij met zijn geboorte? Welnu, dat zal ik u vertellen, Ik heb dit kindje geadopteerd. Nu hoeft u niet te schrikken, ik heb het niet bij zijn moeder weggehaald of zo. Nee, ik heb het geadopteerd in de zin dat hij bij mij mag wonen, in mijn hart. Dit kindje woont in mijn hart. En ik moet u zeggen, die adoptie, dat is het beste wat ik ooit gedaan heb. Het verrijkt mijn leven enorm.

Want laten we wel wezen, een kind helpt je om de wereld weer met nieuwe ogen te zien. Je verwondert je weer over alles wat zo mooi is. Je staat stil om de paardjes in de wei te aaien, je kijkt minutenlang naar een regenworm die zich een weg baant, de grond in, je verbaast je over de grote wielen van een tractor. Kortom je ziet het allemaal weer, de mooie dingen die God gemaakt heeft.

Tegelijk opent een kind ook je ogen voor de dingen die eigenlijk een beetje raar zijn in de wereld waarin we leven. Ineens realiseer je je hoeveel tijd we besteden aan turen naar beeldschermen, hoe vreemd eigenlijk onze behoefte is aan steeds maar weer andere, nieuwe dingen, ervaringen, gebeurtenissen... die ratrace die wij van het leven gemaakt hebben... Je ogen gaan open voor onrechtvaardigheid en voor onze onbedwingbare neiging om elkaar op het uiterlijk te beoordelen.

Dat alles doet een kind met je: de vanzelfsprekendheden bevragen. En daarnaast ben ik ook blij, en dat klinkt misschien een beetje vreemd dat dit kindje me uitdaagt en aanspreekt op mijn verantwoordelijkheden. Dat dit kindje me zegt: neem geen genoegen met de wereld zoals ze is, met de pijn en de ellende, met het verdriet en de eenzaamheid, maar doe iets! Doe iets!

Dit kleine kindje houdt me wakker en wijst naar de toekomst die ook leefbaar moet zijn, leefbaarder moet worden zelfs voor alle kinderen, voor alle mensen. Doe iets, zegt dit kindje. Het hoeft niet groots te zijn, maar gedraag je als iemand die ook haar verantwoordelijkheden heeft voor de gang van zaken in dit leven. En zo had het adopteren van dit kindje, van deze kleine Jezus Emmanuel ook iets van volwassen worden. Dat hij woont in mijn hart betekent dat ik er steeds aan herinnerd wordt dat ik medeverantwoordelijk ben, dat het iets uitmaakt wat ik van het leven, van de wereld maak, omdat ik noch de laatste, noch de enige op deze aarde ben.

Maar dat is niet gemakkelijk, dat geef ik toe. Er is veel om bang voor te zijn. In geen jaren was een oorlog zo dichtbij en voelden we zo aan den lijve welke gevolgen dat heeft. We zien onze politiek verharderen. wantrouwen onze ambtenaren, staan lijnrecht tegenover elkaar in discussies over het milieu, de stikstof. Ja, er is veel dat ons verleiden kan om voor jezelf te kiezen en de boel de boel te laten.

Maar dan kijk ik weer in de oogjes van de Kindje met die mooie namen Jezus Emmanuel. Zijn mooie namen geven mij steun. Jezus Emmanuel, God redt, want God is met ons. Dat is een belofte en als ik de moeite neem om naar het Kind te kijken dan geloof ik die belofte, dan moet ik die belofte wel geloven. Voor de kinderen. God is met ons.

Tenslotte, om nog een misverstand te voorkomen: Ik heb het kind Jezus Emmanuel geadopteerd, maar gelukkig ben ik niet de enige. Miljoenen mensen, wereldwijd, hebben dit kind in hun hart wonen. U zelf wellicht ook. Dat betekent dat we onze vreugdevolle ontdekkingen met elkaar mogen delen en ook onze verantwoordelijkheden en zorgen niet alleen hoeven te dragen.

Het synodaal proces dat paus Franciscus heeft opgestart, daagt ons uit om daar oog voor te hebben, om te luisteren naar elkaars verhalen en elkaar te bemoedigen. Het bijzondere van zijn oproepen vind ik elke keer opnieuw dat hij ons aanspoort om de verantwoordelijkheden die wij als mensen hebben voor de wereld met elkaar gestalte te geven, en dan bedoelt hij heel uitdrukkelijk met mensen uit onze eigen kerk, maar ook met mensen die andere opvattingen hebben, bij een andere kerk horen, een andere religie aanhangen, of juist helemaal nergens bij willen horen. Dat deed hij toen hij Laudato Si uitbracht, de brief over de schepping en dat doet hij nu opnieuw. De toekomst is van ons allemaal, van alle mensen in Nederland, ja van iedereen op deze aardbol. Al luisterend naar elkaar komt er verbondenheid en ruimte om de goede weg te ontdekken, de weg die goed is voor onze kinderen, voor de hele schepping. En dat ene Kind, dat Kind in de kribbe, helpt ons om dat met vreugde en vol goede moed op ons te nemen. Jezus Emmanuel, God redt want God is met ons.

Een zalig Kerstfeest toegewenst.

Pastor Wies Sarot